

At elske og at tjene To love and serve

The Christian Science Journal, 7.2010

En samtale med Irmela Wigger og Suzanne Smedley

Når du møder IRMELA WIGGER, vil du helt sikkert blive tiltrukket af den varme, der stråler fra hendes klare, blå øjne. Når hun taler, føler du den oprigtighed og åndelige overbevisning, som ligger bag hendes ord. Og når hun siger, at hun for nylig har tænkt meget over betydningen af kærlighed – ligesom, da vi første gang mødtes – så har man fornemmelsen af, at hun ved noget om det emne.

Når alt kommer til alt, så var det af kærlighed, hendes forældre sendte hende - samt hendes to søskende - til Danmark i den unge alder af seks år for at bo hos sin morfar og mormor, så de kunne få en bedre tilværelse. I løbet af de næste syv år så Irmelas far, som kæmpede for at ernære sig som musiker i Tyskland efter Anden Verdenskrig, kun sine børn en eller to gange om året, når han rejste til København for at spille ved en koncert.

Og dog har hun gode minder om de år. Blandt andet om glad salmesang i bedsteforældrenes hjem og et mentalt øjebliksbillede, som hun stadig bærer med sig af sin morfar, som engang havde læst til præst – hvor han sidder med forstørrelsesglas og læser i sin slidte bibel. Som en tidlig indflydelse på Irmelas liv introducerede hendes morfar hende og hendes søskende for Bibelen, idet han underholdt dem med dens beretninger. ”Vi talte ikke om religion”, fortalte Irmela mig på et smukt engelsk, ”men min morfar var så åbensindet og venlig. Han - og også min mormor – viste os virkelig Guds kærlighed.”

Denne åbenlyse følelse af guddommelig Kærlighed hjalp Irmela gennem hårde personlige udfordringer senere i livet i overgangen fra at være børnehavelærer til ung gift kvinde og til at være mor. Og senere tilbage til Kristen Videnskabs kirke, som hun var kommet i som teenager.

Irmela, som barn har du tydeligt følt Guds kærlighed, men du har fortalt, at en række ulykkelige hændelser tidligt i dit liv fik dig til at tænke dybere over den virkelige betydning af det ord.

Snart efter jeg var blevet gift, havde min mand og jeg to små børn. Jeg følte, at jeg skulle behage min mand og ikke gå i kirke (han var imod Kristen Videnskab og var ikke særlig religiøs), og jeg blev meget ulykkelig. Selvom jeg elskede min mand højt, så følte jeg ikke den samme kærlighed, som jeg havde følt som barn. Men på et tidspunkt erkendte jeg: ”Jeg elsker, fordi jeg ønsker at blive elsket. Og denne følelse af kærlighed kan ikke være rigtig kærlighed.”

For andre artikler oversat til dansk, gå til <http://www.kristenvidenskabsherold.com>

© 2010 The Christian Science Publishing Society (CSPS)

Der må udskrives op til 100 kopier af denne artikel, som kan uddeles på ikkeerhvervsmæssig basis, til kostpris. Denne artikel må ikke e-mailles eller offentliggøres på en hjemmeside. Send eller offentliggør venligst i stedet et link til denne artikel fra CSPS hjemmeside. For tilladelse til særtryk af denne artikel i andre publikationer, kontakt os venligst på e-mail: copyright@cspss.com, med emnet ”Copyright Request” på engelsk.

Denne erkendelse blev også begyndelsen til din rejse tilbage til kirke, ikke sandt?

Jo. På det tidspunkt boede min mand og jeg uden for Hamborg, og en dag huskede jeg pludselig, hvor stor en støtte kirken havde været for mig, da jeg var teenager, og jeg tænkte "Jeg kan ikke leve uden kirke" Min far var Kristen Videnskabsmand, og da jeg forlod Danmark og kom tilbage til Tyskland for at bo hos mine forældre, var jeg tretten år. Vi gik i kirke sammen hver søndag og onsdag som familie, og det var på det tidspunkt, jeg lærte Kirsten Videnskab at kende og kom til at elske den.

Hvad var det i din oplevelse af kirke, som fik dig til at vende tilbage?

Jeg huskede, at jeg havde følelsen af at være elsket – helt betingelsesløst. At jeg var mig selv helt uden, at jeg *gjorde* noget for at få den kærlighed. Og jeg ønskede at mærke den kærlighed igen. Min mand og jeg kom til at bo i et hus tæt ved kirken i Hamborg, og jeg begyndte at komme der med vores to børn.

Et halvt år senere var min søn ude for en ulykke, og han døde. Så havde jeg endnu mere brug for kirke. Vi adopterede to børn, og så fødte jeg igen en søn. Jeg gik i kirke med alle fire børn. På det tidspunkt fandt jeg ud af, at mine tanker om kærlighed måtte ændre sig fra at ønske kærlighed – til at give kærlighed, uden at tænke på at få noget tilbage. Jeg blev stærkere og stærkere i denne kærlighed. Og jeg kom til et punkt, hvor jeg sagde til mig selv: "Selvom min mand skulle forlade mig, så kan jeg aldrig forlade denne kirke." Og det var på det tidspunkt, min mand begyndte at gå med os i kirke.

Jeg fik alle de jobs, man kan få i kirken – og jeg elskede det. Men min mand blev mentalt syg. Han kunne ikke – efter tabet af sin søn...

Kom han sig ikke?

Nej, han blev deprimeret og manisk. Jeg ville i begyndelsen ikke rigtigt indse det, og jeg kunne ikke forstå det, for jeg elskede ham inderligt. Pludselig tog han sit eget liv. Han prøvede også at tage mit. Efter angrebet var der nogen, der fandt mig og fik mig på hospitalet. Da min mor fik det at vide, ringede hun til min Kristen Videnskabs lærer, så hun kunne bede for mig. Og da min lærer begyndte at arbejde for mig, kom jeg mig over chokket. Selvom jeg var nær ved at dø, kunne jeg sige til lægerne, som ville give mig medicinsk behandling, at jeg var under Kristen Videnskabs behandling, og at jeg valgte ikke at få medicinsk behandling.

Jeg husker, det var efterår. Jeg var alene på stuen, og jeg så ud af vinduet på træerne, der glødede i skønne efterårsfarver, og jeg tænkte: "Guds kærlighed er stadigvæk her hos mig, intet har ændret sig. Jeg kan stole på Ham – som jeg før har gjort i svære tider. Han vil lede mig og sørge for mine børn, for Han er deres eneste Far. Jeg følte mig elsket og sørget for, og jeg kunne fuldstændigt tilgive min mand. En uge efter kunne jeg udskrives fra hospitalet.

Jeg var på det tidspunkt første forelæser i kirken. En uge efter at være kommet hjem fra hospitalet læste jeg ved søndagsgudstjenesten, og jeg var så taknemmelig for, at

kirkemedlemmerne virkelig vidste, at det kunne jeg. De støttede virkelig op om mig, så du kan forstå, hvorfor kirke betyder så meget for mig. Den bar mig gennem alle de år. Derfor længes jeg efter, at alle skal finde ud af, hvad kirke bringer ind i vores liv.

Hvad har det at være aktiv i din grenkirke lært dig?

Det har givet mig den forståelse, at kirke handler om at tjene Gud, og ved denne tjenen bliver vi overøst med Kærlighed – Guds Kærlighed – mere end man kan forestille sig. Da min mand døde, ønskede jeg virkelig at forstå denne Kærlighed bedre. Jeg bad meget. Og pludselig en morgen vågnede jeg op, og alt var badet i Kærlighed. Jeg kunne se, at alle i indkøbscentret, alle vegne og alle, jeg mødte, virkelig var i denne Kærlighed. Og i tre dage var jeg helt omgivet af det. Jeg følte Guds Kærlighed skinne gennem mig, som solen skinner gennem en vinduesrude. Denne følelse, at Gud er med mig i enhver situation, er stadig hos mig.

Hvad tror du, der skete? Nogle mennesker beder og beder om at føle Guds Kærlighed, og dog føler de sig stadig adskilt fra den.

Jeg tror, de måske har det samme, som jeg havde: en forkert opfattelse af Kærlighed. Hvad jeg fandt ud af var, at det var egoistisk ikke at føle sig noget værd, ikke at føle sig elsket, fordi det fokuserede på mig selv. Og jeg ønskede ikke at være egoistisk.

Det minder mig om ordene i en salme...og, her er den: salme nummer 360 i *Kristen Videnskabs salmebog*:

Lad kun Gud dit hjerte lede;

selvet vil det trykke ned.

Kun ved helt og fuldt at tjene

vokser det i kærlighed.¹

Ja, den *Salmebog* var en stor hjælp. Jeg sad ofte i bilen og sang Mary Baker Eddys "Om sol vi møder eller storm,/dog Gud er nær;/når Kærligheden leder os,...²" Hvis du er så opslugt i din sorg, så du ikke kan tænke en klar tanke, så er disse salmer så gode. Jeg husker en periode, hvor jeg græd og ikke kunne holde op. Og pludselig tænkte jeg: "Jeg vil ikke være 'stakkels mig'," eller hvordan skal jeg sige det?

...at have selvmedlidenhed?

Ja. "Jeg ønsker ikke at have selvmedlidenhed" Derfor prøvede jeg virkelig hårdt på ikke at have det, og det hjalp meget. Jeg har lært, at måden at føle kærlighed på er at være kærlig, lige meget hvad. Det er den eneste måde.

¹ Elizabeth Charles

² *Kristen Videnskabs Salmebog* nr 160

Så du var enlig mor i mange år. Hvor gamle var dine børn dengang?

Mine børn var ni, elleve, tretten og sytten.

Din kirkefamilie må have været en stor støtte for dig, mens du opdrog dem?

Jeg kan ikke være taknemmelig nok for kirke. Den mulighed for at tjene i kirken, virkelig at fokusere på at give ud af det, man har modtaget – det var en ny slags kærlighed, jeg lærte at kende. Og det var et udgangspunkt for at ønske at blive Kristen Videnskabs praktiserende. Før min mand døde, tog jeg Kristen Videnskabs klasseundervisning. Jeg ønskede at hjælpe min mand, da jeg så, hvor slemt det stod til med ham. Men jeg kunne ikke hjælpe ham. Og det var meget hårdt at skulle give slip på ham og lade ham gå sine egne veje.

Men det må have været sådan en trøst at vide, at hans liv fortsætter – på en måde som jeg ikke kan sige, jeg selv forstår endnu – hvis vi tror alt, hvad Jesus lærte og demonstrerede.

Det var virkelig en trøst at vide det. Efter jeg havde tilgivet min mand, så jeg, at alt hvad han havde lært i Kristen Videnskab, ville være til gavn. Det var så klart for mig, at det til sidst ville lette ham for alle disse frygtelige tanker, han havde.

Når du har haft et tilfælde, som har stået på længe – og jeg ved, at alle tilfælde er forskellige – hvordan tager du fat på situationen i bøn?

Jeg prøver at starte på en frisk hver dag...at blive inspireret på ny. Vi skal virkelig se patienten hver dag som et vidunderligt udtryk for en vidunderlig Gud, indtil tilstanden er helbredt uden på nogen måde at bebrejde patienten, hvis tilstanden forbliver den samme i lang tid. Helbredelse er altid øjeblikkelig, når patienten forstår, at han er åndelig. Men sommetider varer det et stykke tid, før denne indsigt er nået.

I bogen *We Knew Mary Baker Eddy* [en samling erindringer skrevet af mennesker, som har kendt Mary Baker Eddy], skrev Frank Gale, at Mary Baker Eddy i sin undervisning understregede, at "For at helbrede hurtigt, må vi ikke se nogen sygdom i en patient, ej heller som en tro på det, for vi gør i større eller mindre grad en virkelighed ud af den, når vi gør det; men vi skal behandle en patient med den følelse, at han er rask, og at vi ønsker at vise ham, at han er rask". Så skrev han: "Hun sagde til os, at når hun havde helbredt nogen øjeblikkeligt, så havde hun helt sluppet personen og kun erkendt det åndelige og fuldkomne nærvær".³

Som udtryk for Gud, som er Sind såvel som Kærlighed, har patienten kun de tanker, som kommer fra dette ene Sind. Derfor kan han umuligt tro, at han har problem X eller Y. Gud ville ikke fortælle os, at vi er syge eller syndige!

³ *We Knew Mary Baker Eddy* s. 89-90

Det synes jeg er et virkeligt godt standpunkt, for hvis helbredelsen ikke kommer lige med det samme, når jeg beder, så tænker jeg, om der måske er noget i patientens tanke, som han ikke selv ser, og som hindrer helbredelsen. Men Mary Baker Eddy gentager på så mange måder i sine skrifter : ”Nej, tro ikke at patienten kan tro, at der er noget galt med ham.”

Når du giver nogen en behandling i Kristen Videnskab, så er det altid tanken, du behandler, ikke sandt?

Jo, det er det eneste sted, hvor sygdom synes virkelig.

At vække en patient fra at tro, at sygdom er virkelig kræver sommetider, at helbrederen taler med åndelig myndighed til patienten, ligesom da Elisa sagde til Naaman : ”Gå hen og bad dig syv gange i Jordan,”⁴ Og som da Jesus sagde til den invalide, som sikkert havde opgivet alt håb om at blive helbredt : ”Stå op, tag din seng og gå.”⁵ Hvad jeg finder så fantastisk er, at både Elisa og Jesus havde en så suveræn tillid til Guds magt, så de kunne tale til de syge på den måde!

Jeg elsker, at Jesus sagde til enken: ”Græd ikke”, da hendes søn, hendes eneste barn – den eneste til at tage sig af hende – var død. Det var, som om Jesus sagde: ”Tro ikke, at der er liv i materien. Se bort fra dette falske billede og se, at dit barn aldrig kan skilles fra Gud, som er hans eneste Liv.” Og – som vi ved, vendte hendes søn tilbage til livet.⁶

Har du nogensinde skullet tale til nogen med samme myndighed?

Ja, sommetider er det godt at sige til patienter: ”Du kan bestemme, om du ønsker at blive i sengen, eller om du ønsker at stå op og ikke lytte til de tanker, som siger: ’Jeg er syg’.” Og sommetider, når de til det punkt, hvor de forstår dette, og de spørger sig selv: ”Er jeg villig til at lytte til, at Kristus taler til mig og virkelig gå helt ind for Sandheden?” Og når de gør det, så kommer helbredelsen. Var det ikke det, Jesus forventede, da han henvendte sig til den lamme og sagde: ”Stå op, tag din bære og gå hjem!”⁷ Hvad hvis han ikke havde adlydt?

Da en af Jesu disciple ikke kunne helbrede en mands søn, der var ”månesyg”, hvilket bibelforskere siger sandsynligvis var et tilfælde af epilepsi, da sagde Jesus til dem, at det var, fordi de manglede tro, og at denne helbredelse af, hvad der syntes at være et meget vanskeligt tilfælde, kun kunne komme ”ved bøn og faste.”⁸ Og det forstår jeg som stor åndelig vækst. Hvordan opretholder du den i din egen praksis?

Jeg har lært at give mig selv en Kristen Videnskabs behandling hver morgen for at placere mig selv på et solidt grundlag. Jeg tænker og beder meget for mig selv, og jeg skriver altid. Hver morgen skriver jeg mange sider behandling, idet jeg anvender synonymerne for Gud [Liv, Princip, Ånd, Sjæl, Sind, Sandhed og Kærlighed], og så tænker jeg over, hvordan de

⁴ 2. Kongebog 5:10

⁵ Johannes-Evangeliet 5:11

⁶ Lukas-Evangeliet 7:12-15

⁷ Mattæus-Evangeliet 9:6

⁸ Mattæus-Evangeliet 17:14-21

har forbindelse med mig. Efter at have skrevet tankerne ned og afsluttet behandlingen, så krøller jeg siderne sammen og smider dem i papirkurven, for hver dag er ny, og hver dag giver jeg mig selv en ny behandling. Så læser jeg Kristen Videnskabs bibellektion og beder for verden. Sommetider står jeg op klokken fem om morgenen for at gøre det, så jeg er forberedt, når de første telefonopkald om hjælp kommer ved ottetiden.

Med den form for åndelig forberedelse, så er helbredelsesarbejdet sikkert nemmere.

Ja, men hvad der er meget interessant er, at det sommetider er meget nemmere at hjælpe nye tilkomne til Kristen Videnskab end dem, der har være Kristen Videnskabsmænd hele livet.

Jeg har hørt flere sige det samme. Hvorfor føler du, at det er sådan?

Jeg ved det faktisk ikke....Vi er alle på et eller alle tidspunkt ude for, at livet er hårdt, og vi føler os ansvarlige for den helbredelse, vi søger, så vi studerer og beder virkelig meget. Men sommetider får det problemet til at synes os mere virkeligt. Og også når vi har studeret Kristen Videnskab meget længe, og når en Kristen Videnskabs praktiserende beder os om at læse og tænke over et bestemt citat i *Bibelen* eller i *Videnskab og Helse*, kan vi være fristet til at tænke "Ja, jeg har jo allerede arbejdet med dette bibelsted eller dette sted i *Videnskab og Helse* – ja, det kender jeg godt allerede." Vi er så vant til de ord fra Skrifterne, så vi af og til glemmer hvilken stor magt, der ligger bag dem. Og så går vi glip af den inspiration, som helbreder. Men når vi finder tilbage til vores barnlige tro på Gud, så kommer helbredelsen. At bede sammen med erfarne Kristen Videnskabsmænd er meget inspirerende, når de gennem vores bøn finder tilbage til deres første kærlighed – det helbredende budskab i Kristen Videnskab.

Så vi behøver ikke kæmpe og tilbringe timer med at læse disse bøger og studere dem for at få den inspiration, som helbreder.

Til den, der kæmper og gør det så indviklet at finde denne inspiration, siger jeg: "Gør dig ikke så store anstrengelser – hold inde og lad guddommelig Kærlighed gøre arbejdet." Når vi beder, skal vi ikke ændre noget. Det eneste, vi har brug for er at se, hvad Gud allerede har skabt og gjort for os nu og her – og at acceptere det.

Det lyder, som om du siger, at vi skal nærme os denne Videnskab med en ukompliceret og modtagelig tanke og være villige til at bliver undervist, forandret – lige meget hvor mange år, vi har studeret det.

Jeg prøver altid at føre mine patienter derhen, hvor de igen kan føle denne vidunderlige nærhed af Guds kærlighed, og som jeg lige har fortalt, så føles det, som om de lige har fundet den på ny. I forordet i *Videnskab og Helse* skrev Mary Baker Eddy: "Vismændene blev ledet til at se og følge denne den guddommelige Videnskabs morgenstjerne, der oplyser vejen til evig harmoni."⁹ Hvad jeg synes så godt om er, at de ikke kun blev ledet til

⁹ *Videnskab og Helse* s. VII

at se stjernen, men til at følge den. Gud har gjort os i stand til også at følge denne stjerne, som leder os til det nyfødte barn, denne nye Kristus-inspiration, som helbreder.

Dette fører os videre til en anden ting, som folk ofte spørger om. Behøver vi en kirkeorganisation for at føle Guds kærlighed og for at praktisere denne guddommelige Videnskab? I Tyskland er organiseret religion jo upopulær.

Det hører jeg ofte fra mine studerende og andre. Sommetider husker de mig på, at Mary Baker Eddy i *Miscellaneous Writings 1883-1896* skrev: "Men den tid kommer, da ethvert religiøst element eller Kristi Kirke alene skal eksistere i de kærlige følelser, og der intet behov vil være for en organisation til at udtrykke det."¹⁰ Som folk siger: Mary Baker Eddy har selv sagt det. Og jeg siger: "Lever vi allerede kirke? Gør vi det, som Mary Baker Eddy forventede af kirke – giver vi "bevis på [dens] gavnlighed"? Vækker vi "den slumrende forståelse"? ...idet vi "uddriver onde ånder...og helbreder syge"?¹¹ Når vi gør det konsekvent, så vil vi måske ikke have brug for en fysisk bygning. Men det tror jeg ikke bliver i de næste hundrede år.

Jeg ser virkelig, hvordan folk har brug for kirke, sådan som jeg selv havde brug for den. De har brug for den for at føle Guds kærlighed og for at hjælpe hinanden. At bede sammen under gudstjenesterne har tit helbredt mig. Jeg husker en helbredelse, jeg fik, som var helt enestående, da jeg igen begyndte at gå i kirke. I mange år var det sådan, at jeg tre eller fire gange om året altid blev syg og fik høj feber og smerter, og en søndag følte jeg mig igen syg. Jeg tænkte, at jeg hellere måtte lade være med at gå i kirke. Men så fik jeg den stærke følelse af, at jeg skulle tage derhen, og det gjorde jeg. Helbredelsen af denne tilstand kom under denne gudstjeneste, og jeg led aldrig af den igen.

Hvis du ved, at du går i kirke for at bringe en særlig gave med derhen: din forståelse af Gud, din praktiseren af Kristen Videnskab, din erfaring – så kan du ikke få andet end velsignelser ud af det.

Og hvis vi kunne vise de unge mennesker i vores Søndagsskoler, at Kristen Videnskab virkelig virker, så ville de, som har forladt den, komme tilbage til den.

At være et aktivt medlem af en kirke kræver uden tvivl en hel del uselvskhed.

Hvis man arbejder i kirken, så må man lære at henvende sig til Gud i bøn om noget, som man ikke ville bede om, hvis man var alene, akkurat ligesom i et ægteskab. Og man lærer meget om at arbejde sammen med mennesker, og det hjælper en i ens eget liv.

Når vi har vores kirkemøder, så er det ikke altid, at medlemmerne er af samme mening. Hvis der er afstemning, og det resulterer i noget, som jeg ikke synes er rigtigt, så har jeg lært at bede Gud fortælle mig, om jeg er forkert på den. Hvis jeg havde ret, så ville Gud vise det samme til alle og ændre beslutningen. Det er så vidunderligt at se, at Gud viser os, om vi har ret eller uret, hvis vi har tillid. Og sådan har det altid været.

¹⁰ *Miscellaneous Writings 1883-1896* s. 145

¹¹ *Videnskab og Helse* s. 583

I kirken lærer vi virkelig at respektere hinanden, at have omsorg hinanden og endog tilgive hinanden. I vores kirke i Hamborg ler vi meget sammen! Vi har alle en god humoristisk sans...vi ler altid sammen over noget. Jeg føler, det viser, at vi har tillid til hinanden, og det forener os virkelig.

Godt humør er så vigtigt, samtidig med at vi arbejder med vores kirkeorganisation. Det kan synes så nemt at miste den fornemmelse af glæde, især hvis et lille antal medlemmer i en grenkirke føler sig bebyrdet med meget komitéarbejde. Det er let at tabe vores glædelige formål af syne – nemlig at prædike evangeliet og helbrede de syge!

Mary Baker Eddy advarede kirkerne om at blive 'overorganiserede'.¹² Vi prøver alt for ihærdigt på at gøre alt korrekt og ordentligt, og så mister vi kærligheden og glæden ved det helbredende arbejde. Ja, vi skal udtrykke det guddommelige Princip, men Princip inkluderer Kærlighed. Vi må have dem begge med i det rette forhold. Vi må se, hvilket arbejde der er nødvendigt for at opfylde det formål for Kirke og spørge os selv: "Hvad har vi virkelig brug for, hvad angår organisation, som kan vise, hvad Kirke virkelig er?" Det er det punkt, Mary Baker Eddy virkelig bringer frem i definitionen af *Kirke* i *Videnskab og Helse*. Og hvis vi ikke helbreder i kirken, hvad gør vi så? Dette helbredende aspekt ved vores gudstjenester er så vigtigt, for det er dét, der tiltrækker folk til kirke.

Som Kristen Videnskabsmænd skal vi virkelig grave dybere...for at forstå, at Gud er Alt. Der er ingen anden magt. Ingen – og vores venner eller naboer – kan ikke holdes tilbage fra at få den åndelig inspiration, de har behov for. Gud vil lede dem. Men hvis medlemmerne i kirken ikke holder af hinanden, ikke respekterer hinanden, så føler folk det. Så kommer de én eller to gange, og så kommer de ikke mere. Vi må virkelig leve det, vi siger og lærer.

Og hvis vi "lever" kirke, så føles det naturligt, at vi deler Kristen Videnskab med vores naboer.

Jeg tænker ofte på, at vi er bange for at fortælle vores naboer, hvem vi er, og hvad vi ved. Jeg har netop haft en god oplevelse med mine nye naboer, som har et lille barn. Da hun var omkring fire eller fem måneder gammel, hørte jeg en dag, at hun græd. Jeg mødte moderen og spurgte, hvad der var i vejen, og hun sagde, at barnet var ved at få tænder. Jeg sagde: "Skal jeg bede for hende?" Hun så lidt forbavset ud, men hun sagde "OK". Jeg bad og hørte hende ikke græde mere.

Nogle måneder senere, da der igen var noget, jeg ville spørge moderen om, kom hun ud i nattøj og sagde, at familien havde influenza. Og igen spurgte jeg, om jeg skulle bede for hende. Denne gang sagde hun straks "Ja". Næste dag mødte jeg hende og datteren på gaden, og de havde det begge godt. Vi skal aldrig være bange for at tilbyde bøn for vores naboer.

Angst for nederlag synes at være grund til, at man ofte tøver med dette.

¹² Irving C. Tomlinson, *Twelve Years with Mary Baker Eddy*, Amplified Version s. 156

Vi må virkelig have tillid. Det er ikke os, men Gud, der gør arbejdet. Hvis vi ønsker at hjælpe vores nabo, så er Kærlighed der til at hjælpe os med at gøre det.

Sagde Jesus ikke: ”Og jeg – når jeg er blevet ophøjet fra jorden, vil jeg drage alle til mig.”¹³ Sådan er det med kirke, er det ikke rigtigt? Kirken vokser samtidig med, at medlemmerne vokser åndeligt og ”løftes”.

Jo, og vi skal vokse i fællesskab. Kirke koster os megen tid og engagement, men hvem vil frarøves den åndelige vækst, som vi får ved den? Kirke er det bedste, vi kan have – den er så værdifuld!

Jeg har tænkt meget over hovedtemaet på forsiden af *Journal* for januar 2010: ”Commitment to the Cause” (’Engagement i sagen’). Hvad har vores kirker brug for i vore dage? Er det ikke en venden tilbage til vores første kærlighed? At vores hjerter skal brænde – som ild ved Jesu lære og for at fortælle evangelierne og at helbrede i hans navn, sådan som to af Jesu disciple gjorde, mens de gik sammen med ham til Emmaus efter hans opstandelse? I Bibelen står der, at mens de gik, lærte Jesus dem om de ting, der står om ham selv, og derefter sagde de til hinanden: ”Brændte ikke vort hjerte i os, mens han talte til os på vejen og lukkede skrifterne op for os?”¹⁴ Kan vi ikke også føle, at vores hjerter brænder i os, når Skrifterne åbnes og læses for os ved vores gudstjenester sammen med ordene i *Videnskab og Helse*?

Næsten hver dag lærer jeg og forstår mere om Gud og min enhed med Ham fra de to bøger, og det får også mig til at brænde for det. For mig har Kristen Videnskab været ”én meget kostbar perle”,¹⁵ som jeg aldrig ville opgive til fordel for alverdens rigdomme.

¹³ Johannes-Evangeliet 12:32

¹⁴ Lukas-Evangeliet 24:32

¹⁵ Mattæus-Evangeliet 13:46